
Sistema telegràfic bizantí - Fanal - Semaphore

Autor:

Data de publicació: 13-11-2021

Al segle ix, durant les guerres àrab-bizantines, l'Imperi Romà d'Orient va utilitzar un sistema de semàfors de balises per transmetre missatges des de la frontera amb el califat abbàssida a través d'Àsia Menor fins a la capital bizantina, Constantinoble .

[Salta a la navegació](#)[Salta a la cerca](#)

Ruta de la línia de balises principal entre Constantinoble i Lúlon a les portes de Cilícia

Al segle ix, durant les guerres àrab-bizantines, l'Imperi Romà d'Orient va utilitzar un sistema de semàfors de balises per transmetre missatges des de la frontera amb el califat abbàssida a través d'Àsia Menor fins a la capital bizantina, Constantinoble .

Antecedents

Segons les fonts bizantines (Constantí VII Porfirogènit, Teòfanès continuat i Simeó Logoteta), la línia de balises va començar amb la fortalesa de Lúlon, a la sortida nord de les portes de Cilícia, i va continuar amb el mont Argaios (identificat principalment amb Keçikales? a Hasan Da??), però també amb Erciyes Da?? prop de Cesarea), el mont Samos o Isamos (no identificat, probablement al nord del llac Tatta), la fortalesa d'Aigilon (no identificada, probablement al sud de Dorylaion), el mont Mamas (no identificat, Constantí Porphyrogenitus té l'Olimp de Mísia al seu lloc).), el mont Kyrizos (en algun lloc entre el llac Ascania i el golf de Kios, possiblement Katerl? Da?? segons WM Ramsay), el mont Mokilos per sobre de Pylae a la riba sud del golf de Nicomèdia (identificat per Ramsay amb Samanl? Da??), el mont. Sant Auxenci al sud-est de Calcedònia (actual Kay??da??) i el far (Pharos) del Gran Palau de Constantinoble.[1][2] Aquesta línia principal es complementava amb branques secundàries que transmetien els missatges a altres llocs, així com al llarg de la mateixa frontera.[3]

Recorregut

La línia principal de balises s'estenia per uns 720 km (450 mi) . Als espais oberts de l'Àsia Menor central, les estacions es van situar per sobre de 97 km (60 mi) part, mentre que a Bitínia, amb el seu terreny més trencat, els intervals es van reduir a ca. 56 km (35 mi) . Basant-se en experiments moderns, un missatge es podria transmetre a tota la longitud de la línia en una hora.[3] El sistema va ser ideat durant el regnat de l'emperador Teòfil (governat entre 829 i 842) per Lleó el Matemàtic, i funcionava mitjançant dos rellotges d'aigua idèntics situats a les dues estacions terminals, Lúlon i el Far. Es van assignar diferents missatges a cadascuna de les dotze hores, de manera que l'encesa d'una foguera a la primera balisa en una hora concreta va assenyalar un esdeveniment concret i es va transmetre a Constantinoble.[2][3]

Segons alguns dels cronistes bizantins, el sistema va ser dissolt pel fill i successor de Teòfil, Miquel III (r. 842–867) perquè la visió dels fars encesos i la notícia d'una invasió àrab amenaçava de distreure la gent i espatllar-lo. actuació com un dels aurigas a les curses de l'Hipòdrom. Els estudiosos moderns solen rebutjar aquesta història com a part d'una campanya de propaganda deliberada de fonts del segle x amb ganes d'ennegrir la imatge de Miquel a favor de la dinastia macedònia posterior .[4][5] Si de fet hi ha algun element de veritat en aquest informe, pot ser que reflecteixi una retallada o modificació del sistema, potser a causa del retrocés del perill àrab durant el regnat de Miquel III.[3] Les parts supervivents del sistema o un de nou però similar sembla haver-se reactivat sota Manuel I Comnè (r. 1143–1180).[3]

Referències

- ? Haldon (1990), pp. 132–135, notes on pp. 254–255
- ? Anar a :2,0 2,1 Toynbee (1973), p. 299
- ? Anar a :3,0 3,1 3,2 3,3 3,4 Foss (1991), pp. 273–274
- ? Haldon (1990), pp. 134–135, note on p. 255
- ? Toynbee (1973), pp. 299–300, 582ff.

Bibliografia

- Haldon, John F. Constantine Porphyrogenitus: Three treatises on imperial military expeditions. Vienna: Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaften, 1990.
- Kazhdan, A. P.. The Oxford dictionary of Byzantium. Oxford University Press, 1991. ISBN 0-19-504652-8. OCLC 22733550.
- Toynbee, Arnold. Constantine Porphyrogenitus and His World. Londres i Nova York: Oxford University Press, 1973.

Vegeu també

Phryctoria
Heliografia
Semàfor
Comunicació òptica
Làmpada de senyal
Òptica i navegació